

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.703 van 18 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Russische nationaliteit, dient op 12 mei 2005 een asielaanvraag in.

Op 27 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 maart 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 27 maart 2007 verklaart de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing aantekende ongegrond. Bij beschikking nr. 829 betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie van 22 juni 2007 verklaart de Raad van State het cassatieberoep niet toelaatbaar.

Op 4 juni 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 juli 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 30 juli 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 24 januari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 mei 2008 verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 12.009 het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing aantekende ongegrond. Bij beschikking nr. 3057 betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie van 10 juli 2008 verklaart de Raad van State het cassatieberoep niet toelaatbaar.

Op 19 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

Op 8 juli 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen gevolgd heeft en al goed Nederlands spreekt, hij volgens de huisvestingsdienst een goede huurder is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 02.06.2008 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 27.03.2007 met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie, hem betekend op 04.04.2007. Betrokkene verbleef vanaf die dag tot op de dag van de 2e asielaanvraag (30.07.2007) illegaal in België. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 02.06.2008 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem betekend op 26.06.2008.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer 1 jaar en 10 maanden voor de eerste en ongeveer 1 jaar en 2 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het beroep ingesteld bij de Raad van State werd op 22.08.2007 afgesloten (Raad van State, arrestnr: 329).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Op 1 september 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces,

Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing van onontvankelijkheid inzake Mijnheer T. (...) als volgt is gemotiveerd :

(...)

Overwegende dat de Minister er zich toe beperkt te stellen dat de aangevoerde middelen en aanvraag in België niet verantwoord zijn, doch blijft in gebreke te zeggen waarom dit zo niet kan in het specifiek geval van verzoeker;

De Raad van State heeft herhaaldelijk gesteld dat dezelfde motieven en de ontvankelijkheid in België konden rechtvaardigen en als motieven ten gronde konden worden aangevoerd;

Artikel 9, alinea 3 van de Wet van 15.12.1980 voorziet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging voor langer dan drie maanden in het koninkrijk dient ingeleid te worden bij de bevoegde diplomatieke of Belgische consulaire post in het land van oorsprong of in het land waar de vreemdeling gemachtigd is te verblijven.

Artikel 9, alinea 3 van dezelfde wet voorziet dat deze aanvraag kan ingeleid worden in België wanneer buitengewone omstandigheden de indiening van de aanvraag onmogelijk maken volgens de gewone procedure in het land van oorsprong of in het land waar de vreemdeling gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker heeft uitgelegd dat hij onmogelijk terug kon naar zijn land van oorsprong, namelijk Rusland, deelgebied Republiek Ingoesjetië, waar zijn leven werkelijk in gevaar is.

Ook op heden is het gevaar in hoofde van verzoeker nog steeds actueel, vermits de situatie in de Republiek Ingoesjetië steeds onveilig is en uitermate nog meer onveilig dat de FSB de machtstructuur is in Ingoesjetië;

Tengevolge van deze moeilijkheden bevindt verzoeker zich nog steeds in de materiële onmogelijkheid terug te keren naar Ingoesjetië om aldaar de verblijfsmachtiging, om langer dan drie maanden in België te mogen verblijven, aan te vragen.

De argumenten die door de DVZ worden aangehaald zijn uitermate gestereotypeerd en aanpasbaar aan iedere beslissing van onontvankelijkheid met betrekking op een aanvraag gegrond op artikel 9 BIS van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Uit de motivatie blijkt niet dat de persoonlijke, individuele situatie van verzoeker werd onderzocht, o.m. met in overwegingsname van zijn etnische origine en zijn problematiek met de Russische autoriteiten;

De beslissing vermeldt geenszins waarom de duur van het verblijf, de uitstekende en niet tegengesproken integratie van verzoeker, zijn sociale banden niet als uitzonderlijke omstandigheid kunnen worden aanzien. De DVZ beperkt zich dit te stellen, zonder verdere uitleg.

Dat in het kader van de beoordeling van een aanvraag tot machtiging van verblijf artikel 9.3. van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling, de Minister echter een duidelijk, uitgebreid appreciatievermogen heeft en geenszins gehouden is door vaststaande criteria;

Het argument dat verzoeker slechts tijdelijk in België mocht verblijven gedurende zijn asielprocedure en het land diende te verlaten na de afsluiting van zijn asielprocedure is terzake niet pertinent.

De ratio legis van artikel 9.ter heeft inderdaad geen betrekking tot individuen die reeds gemachtigd zijn in het Rijk te verblijven en heeft precies voor doel een mogelijkheid te bieden om een illegale situatie te regulariseren.

De DVZ stelt hierbij een bijkomende eis die door de wet niet is voorzien.

Een langdurig illegaal verblijf houdt inderdaad geen absolute recht tot verwerving van een wettig verblijf, doch is op zich reeds een element dat individueel dient te worden onderzocht. In casu verbleef verzoeker noch geen 3 maand illegaal in België

Dat terzake uit de beslissing en motivering zoals geformuleerd, niet blijkt dat dit individueel onderzoek plaatsvond;

Dat het argument m.b.t. de negatieve afsluiting van de asielprocedure is evenmin pertinent en is niet van aard om de beslissing wettig te motiveren. Enerzijds dient te worden herinnerd dat dezelfde argumenten die in de asielprocedure werden voorgelegd niet per se dienen opzij geschoven worden ;

Dat de criteria vastgesteld door de Conventie van Genève niet gelijk te stellen zijn met de "criteria" of richtlijnen die ter appreciatie van een aanvraag tot machtiging van verblijf dienstig zijn, destemee dat deze criteria uiteindelijk steeds heel vaag blijven en dat de Minister over een uitgebreid appreciatievermogen geniet;

• Que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par un étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce, que lorsqu'il est admis l'existence de circonstances exceptionnelles, le Ministre ou son délégué examine si les raisons invoquées par l'intéressé pour obtenir l'autorisation de séjour sont fondées; que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour (CE., n° 73.025 du 09 avril 1998).

Considérant qu'un long séjour passé en Belgique peut, en raison des attaches qu'un étranger a pu y créer pendant cette période, constituer à la fois des circonstances exceptionnelles justifiant que la demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 soit introduite en Belgique, plutôt qu'à l'étranger et des motifs justifiant que l'autorisation de séjour soit accordée (C.E., n° 84.658 du 13 janvier 2000).

. Considérant que le champ d'application de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 est différent de celui des dispositions de la Convention Internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951 et approuvée par la loi du 26 juin 1953, de sorte qu'une circonstance invoquée à l'appui d'une demande de reconnaissance de la qualité de réfugié et rejetée comme telle

peut justifier l'introduction en Belgique d'une demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois (CE., n° 78.443 du 26 janvier 1999).

Dat de XI Kamer van de RvS reeds het volgende geoordeeld heeft, (CE. n. 93.760 du 06.03.2001):

"... le champ d'application de l'art. 9.3 de la loi 15.12.1980 est différent de celui des dispositions de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951 et approuvée par la loi du 26 juin 1953; qu'une circonstance invoquée à l'appui d'une demande de reconnaissance de la qualité de réfugié et rejetée comme telle peut justifier l'introduction en Belgique d'une demande de séjour de plus de trois mois, ce qu'en l'espèce la décision querellée tout en ne contestant pas l'appartenance des demandeurs à la minorité assyro-chrétienne de Turquie, n'a pas vérifié..."

Dat uit de beslissing nergens blijkt dat de DVZ een reëel onderzoek heeft geleid van de voorgelegde problematiek van verzoeker, reden waarom hij de Russische Federatie en specifiek Ingoesjetïë is ontvlucht;

Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoeker werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vernits hij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar zijn oorsprongsland , waar zijn leven in gevaar is;

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni); »

Dat voor de toepassing van artikel 9BIS van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling niet dient te worden aangetoond dat het leven van verzoeker in gevaar zou zijn in geval van tijdelijke terugkeer, doch wel dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn terug te keren naar de Russische Federatie:

Dat uit de beslissing nergens blijkt dat de moeilijkheid van terugkeer onderzocht werd;

Dat zoals de RVV het stelde , Arrest 1390 dd. 24.08.07, in de zaak 10361/IIde Kamer, " In het kader van een machtiging tot verblijf maakt het feit of men kan terugkeren naar het land van herkomst in de zin van artikel 9 tweede lid van de Vreemdelingenwet de essentie uit van de aanvraag"

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan , o.m. het bevel om het land te verlaten, het evenredigheidsbeginsel schenden ;

'Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel wordt toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten.

Vernits de asielprocedure werd afgesloten op 02.06.2008 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied."

Een arbeidscontract behalen en uitvoeren is op zich reeds een duidelijk en uitstekend teken van volledige integratie in de Belgische maatschappij, voornamelijk in crisisperiode;

De Minister verwerpt dit argument om de welbepaalde reden dat het werk slechts toegestaan was tijdens de asielprocedure;

De Minister zodoende beoordeelt niet de tewerkstelling als dusdanig (die uiteraard verder had kunnen lopen zou verzoekers aanvraag tot regularisatie zijn ingewilligd) hetgeen uiteraard de vraag was van verzoeker, doch enkel het middel waarmee verzoeker tot het werk kon geraken, onderverstaan een werkvergunning model C ;

Dat de motivatie van de Minister de aanvraag van verzoeker derhalve niet beantwoord;"

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed aangezien zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag werden vermeld. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de inhoud en de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de formele motiveringsplicht werd bereikt. Ten overvloede wijst verwerende partij er nog op dat de uitzonderlijke omstandigheden waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet slechts tot doel

hebben om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België. Dit is dus een restrictief toe te passen uitzondering. In hoofde van verzoeker kunnen geen buitengewone omstandigheden worden weerhouden zodat hij zich niet kan beroepen op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), stelt verwerende partij dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. Er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid geheel terecht oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk diende te worden verklaard.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De kritiek van verzoeker dat de bestreden beslissing gestereotypeerd en aanpasbaar is aan “iedere beslissing van onontvankelijkheid met betrekking op een aanvraag gegrond op artikel 9 BIS” van de Vreemdelingenwet kan geenszins worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont duidelijk aan dat deze op een omstandige en concrete wijze weergeeft waarom de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

In casu beschikt verzoeker over een identiteitsbewijs zodat hij moet aantonen dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt immers dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten

of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“ONTVANKELIJKHEID

dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument, subsidiair dat de procedure voor de Raad van State nog hangende is;

dat verzoeker als stuk 1 een kopie overmaakt van zijn Russisch paspoort waaruit zijn identiteit blijkt (stuk 1);

dat verzoeker bovendien tegen de beslissing tot afwijzing van zijn asielaanvraag een beroep heeft ingesteld bij de Raad van State dat op heden nog niet werd ontoelaatbaar verklaard (stuk 5);

dat het voor verzoeker onmogelijk zoniet bijzonder moeilijk is om een machtiging van verblijf van meer dan drie maanden aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst Iran;

dat verzoeker zijn land van herkomst, Rusland, net ontvlucht is uit vrees voor vervolging door deze overheid, zodat een terugkeer om redenen van het bekomen van een machtiging voor meer dan drie maanden voor hem onmogelijk is;

dat het tevens om humanitaire redenen zoals hierna in ten gronde uitvoerig zal worden uiteengezet en bij deze wordt overgenomen, niet verantwoord is dat verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst om een machtiging aan te vragen;

dat verzoeker naast de vrees voor vervolging, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, zijn asielaanvraag zou komen te vervallen vermits hij niet langer zou voldoen aan de definitie van art. 1 van de het Verdrag van Genève zijnde dat hij moet verblijven buiten het land waar hij de nationaliteit van bezitten.

Dat de asielprocedure van verzoeker zoals hoger gesteld nog altijd hangende is voor de Raad van State; Bijgevolg is het verzoek ontvankelijk.”

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen wat onder punt 1. van dit arrest wordt weergegeven.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift een uiteenzetting geeft waarin hij de Raad lijkt te willen overtuigen van het feit dat hij buitengewone omstandigheden kan doen gelden. Het komt echter niet toe aan de Raad om zijn oordeel over de aanvraag in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Verzoeker kan met zijn beroep enkel de beslissing zoals die is genomen door het bestuur bestrijden en de Raad kan in het kader van een annulatieberoep, zoals weergegeven in artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, enkel de wettigheid van de bestreden beslissing toetsen. In zoverre verzoeker in het middel een tweede beoordeling vraagt van zijn aanvraag, is het middel onontvankelijk.

Verzoeker stelt in het middel dat hij onmogelijk terug kon naar zijn land van oorsprong, namelijk Rusland, deelgebied Republiek Ingoesjetië, waar zijn leven werkelijk in gevaar is. Verzoeker houdt voor dat hij tot op heden in gevaar verkeert vermits de situatie in deze

Republiek nog steeds onveilig is en uitermate nog meer onveilig aangezien “de FSB” de machtsstructuur is in Ingoesjetië. Tengevolge van deze moeilijkheden bevindt verzoeker zich dus nog steeds in de materiële onmogelijkheid terug te keren naar Ingoesjetië om er de verblijfsmachtiging aan te vragen.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de toestand in Ingoesjetië het volgende overwogen: *“Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huldig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”* De algemene uiteenzetting van verzoeker en de herhaling van de elementen die hij naar aanleiding van zijn asielaanvraag heeft aangevoerd, doen geen afbreuk aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt overwogen. Verzoeker betwist niet dat zijn asielaanvraag werd afgewezen. Uit zijn aanvraag blijkt dat hij geen andere elementen betreffende zijn vrees voor terugkeer naar Ingoesjetië heeft aangehaald. Hij heeft enkel gewezen op de algemene toestand in Ingoesjetië. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht gesteld dat verzoeker geen persoonlijk bewijs levert dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn.

Verzoeker stelt vervolgens dat de bestreden beslissing geenszins vermeldt waarom de duur van het verblijf, de uitstekende en niet tegengesproken integratie van verzoeker en zijn sociale banden niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden aangezien. Hij eist dus van verwerende partij dat zij uitleg geeft waarom de motivering van verzoeker niet geldig is. Dit zou er echter op neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584). Bovendien wijst de Raad erop dat de buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Uit de wijze waarop zijn aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is opgesteld, blijkt dat verzoeker dit zelf ook zo heeft opgevat. Als elementen ter verantwoording van de buitengewone omstandigheden beroept verzoeker zich op zijn problemen in het land van herkomst, zoals hij ze reeds in zijn asielaanvraag heeft uiteengezet en op het feit dat zijn asielprocedure nog hangende was voor de Raad van State. De elementen van integratie en de duur van het verblijf werden in de aanvraag als elementen ten gronde naar voren geschoven, zodat verzoeker deze nu niet als onbeantwoorde buitengewone omstandigheden kan beschouwen.

Verzoeker betoogt verder in zijn verzoekschrift dat het argument dat verzoeker slechts tijdelijk in België mocht verblijven gedurende zijn asielprocedure en het land diende te verlaten na de afsluiting van zijn asielaanvraag, niet pertinent is. De ratio legis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft immers betrekking op de mogelijkheid om een illegale situatie te regulariseren. Bovendien betoogt verzoeker verder dat een illegaal verblijf geen absoluut recht tot verwerving van een wettig verblijf inhoudt, doch dat het wel een gegeven is dat individueel dient onderzocht te worden.

Verzoeker stelt tevens dat verwerende partij zijn tewerkstelling als dusdanig niet beoordeeld heeft als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Er dient evenwel gesteld te worden dat de vreemdeling die een beroep wenst te doen op de procedurmogelijkheid voorzien in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker, zoals hiervoor reeds uiteengezet, de duur van zijn verblijf zelf niet gekwalificeerd heeft als een buitengewone omstandigheid, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat het bestuur dit gegeven ten onrechte niet of onvoldoende onderzocht heeft. Evenmin kwalificeerde verzoeker zijn tewerkstelling met zijn arbeidsvergunning als een buitengewone omstandigheid.

In het middel voert verzoeker verder aan dat het feit dat de door hem ingeroepen elementen niet hebben geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, niet tot gevolg heeft dat uit deze elementen niet zou kunnen afgeleid worden dat deze elementen geen omstandigheid zouden kunnen uitmaken die toelaten een verblijfsmachtiging in België aan te vragen.

Vooreerst dient erop gewezen dat het toepassingsgebied van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet verschilt van het toepassingsgebied van artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève. In het licht van voornoemd verdrag onderzoeken de asielinstanties of de vreemdeling in zijn land van herkomst het slachtoffer is geworden van een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet hebben evenwel een ruimere inhoud (RvS 9 februari 2007, nr. 167.672).

In de bestreden beslissing wordt vooreerst overwogen dat "Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 27.03.2007 met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie, hem betekend op 04.04.2007. Betrokkene verbleef vanaf die dag tot op de dag van de 2e asielaanvraag (30.07.2007) illegaal in België. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 02.06.2008 met de beslissing Weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem betekend op 26.06.2008. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures - namelijk ongeveer 1 jaar en 10 maanden voor de eerste en ongeveer 1 jaar en 2 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het beroep ingesteld bij de Raad van State werd op 22.08.2007 afgesloten (Raad van State, arrestnr. 329)."

De bestreden beslissing heeft zich evenwel niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de asielprocedure, maar heeft de door verzoeker aangehaalde vrees verder onderzocht. Zo stelt de bestreden beslissing dat *"Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huldig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."*

De opmerking van verzoeker *"dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat de DVZ een reëel onderzoek heeft geleid van de voorgelegde problematiek van verzoeker, reden waarom*

hij de Russische Federatie en specifiek Ingoesjetië is ontvlucht” is feitelijk onjuist nu uit de bestreden beslissing blijkt dat wordt verwezen naar hetgeen werd beslist in de asielprocedure en naar het feit dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van een vrees voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en naar het feit dat verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorafgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt. Evenmin wordt enige vorm van machtsoverschrijding aannemelijk gemaakt.

Verzoeker laat verder na om op een duidelijke wijze toe te lichten waaruit de schending van de *“principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces”* zodat deze onderdelen van het middel als onontvankelijk moeten beschouwd worden.

Verzoeker voert nog aan dat de verplichting om het Schengengrondgebied te verlaten hem tot de burgerlijke dood veroordeelt vermits hij nergens nog bescherming kan invoeren en hij bijgevolg het risico loopt gerepatriëerd te worden naar zijn oorsprongland waar zijn leven in gevaar is. Hij benadrukt dat artikel 3 van het EVRM, samen met artikel 1 van hetzelfde verdrag, de staten de verplichting oplegt iedere mens te beschermen tegen een slechte behandeling.

Een schending van de artikelen 1 en 3 van het EVRM kan evenwel slechts aanvaard worden indien verzoeker aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker beperkt zich tot ongefundeerde beweringen. Een schending van de artikelen 1 en 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

4. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.